



Dalila domeček na stromě milovala a bude se s ním jen nerada loučit. Oblíbila si ho právě kvůli tomu, že z výšky se mohla rozhlédnout do daleka. A teď nastal čas ty dálky prozkoumat.

BRBLAJÍCÍ BABIČKA

„Ve městě žije spousta podivných existencí. Tady na venkově je přece dítěti líp,“ zaslechla Dalila brblat babičku. Stará paní se snažila přesvědčit rodiče, aby si

stěhování rozmysleli. Jenže už jí docházely námitky. Navíc bylo sbaleno a na zítra domluvený odvoz. Dívka si nebyla jistá, jestli si babi tentokrát nepovídá jen sama pro sebe, a tak opatrně vyhlédla z domečku na stromě. Povídala!

Babička chodila po zahradě úplně sama. Nepřecházela ale bez rozmyslu sem a tam. Jako detektiv na stopě postupovala v předklonu podél dlouhého dýňového stonku a v závěsu za ní si důležitě vykračovaly tři kočky.

„Samí podivíni. Ještě té naší holce popletou hlavu,“ zakončila svůj proslov, když pod obřími listy odhalila baňatou dýni. Tvářila se, jako by spolkla léto. „Copak to tu máme?“ promluvila na oranžový plod a kočičí trio přikyvovalo. „To se dělá lézt mi do záhonu s bylinkami?! Ale máš štěstí. Uvařím z tebe tak dobroučký kompot, že i ananas zbledne závistí.“



Dalila se usmála a jako myška sešplhala ze stromu dolů. Nemohla se dočkat, až jejich nový dům ve městě konečně uvidí. Tedy ten dům nebude jen jejich, není to rodinný dům, jako ten babiččin, ale nájemní dům s mnoha byty. Tak vysoký, že v něm jezdí výtah!

A to už dívka opět zaslechla známý hlas.

Babi kutálela dýni po trávě a vykládala kočkám: „Činžák! Se spoustou bytů a sousedy, které si nemůže vybrat. Chudák holka. Vždyť tam bude úplně ztracená!“

NEPOSLUŠNÉ VLASY

„Babiččina brblání si nevšímej. Nemyslí to zle,“ vysvětlovala Dalile večer maminka, když se jí pokoušela učesat vlasy. „Je jí jen líto, že tu teď bude bydlet sama.“

„Tak proč se do města nepřestěhuje s námi?“ zeptala se dívka v dlouhé noční košili a zatřepala netrpělivě hlavou. Česání ji nebavilo a její vlasy ještě mív. Hřebeny



si o ně vylamovaly zuby. Zachytávaly se v nich stébla trávy nebo klacíky.

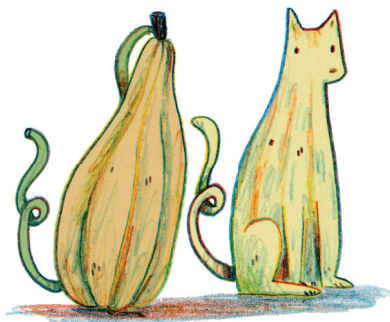
„Nechce opouštět svoje království – dům, zahradu, zvířata, ale ani své přátele. Víš sama, jak dlouho jí trvá, než přejde vesnici.“

Dalila se zahihňala. Babička se s každým v okolí znala a s každým se ráda zastavila na kus řeči. Když s ní vnučka vyrazila na nákup, nevrátily se dřív než za hodinu, přestože pěšky to do obchodu trvalo jen pár minut.

Zvláštní bylo, že babička moc nemluvila. Každého však trpělivě vyslechla, pro každého měla pochopení. Ne jako dívčiny vlasy, ty neposlouchaly nikoho.

„A teď alou na kutě,“ vzdala maminka snahu kudrny ukáznit a rozhlédla se po místnosti plné

krabic. „Musím ještě dobalit. Zítra se stěhujeme a vypadá to, že nás dvě čeká cesta vlakem.“



PO KOLEJÍCH DO NEZNÁMA

„Já se tak těším, až vyrostu a budu moct jezdit vlakem sama,“ prohlásila druhý den Dalila, jen co v kupé dosedla na místo u okna.

„Proč?“ ptala se maminka a snažila se nacpat zavazadla do prostoru nad sedadla. Do auta se totiž nevešly nejen ony dvě, ale překvapivě ani několik objemných tašek.

„Abych mohla navštěvovat babičku, i když ty a táta budete mít moc práce.“

„To je skvělý plán. Asi tě začnu večer zalévat, abych ten růst trochu popohnala,“ smála se mamka, která se konečně taky posadila. Balení ji vyčerpalo a to ji čeká ještě vybalování. Zato dívka úplně nadskakovala zvědavostí.

„Necháte mě chodit samotnou ven? Neztratím se ve městě?“

„Je to klidná stará čtvrť, uvidíš. Nestěhujeme se do paneláku. Babička přeháněla. Než začne škola, všechno si spolu několikrát projdeme,“ uklidňovala ji maminka.

„A do školy budu jezdit autobusem? Nebo tramvají?“
nebyla Dalila k zastavení.



„Budeš chodit pěšky. Není to daleko. Vysvětlím ti, na co si dát pozor při přecházení. Určitě to zvládneš,“ zívla maminka, která by si ráda na chvíli zdřímla.

